

Forfatter: Larsen, Karl

Titel: Udrag fra Under vor sidste Krig

Citation: Larsen, Karl: "Under vor sidste Krig", i Larsen, Karl: *Under vor sidste Krig*, Gyldendal, 1897, s. 356. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-larsenk_11-shoot-idm140053903821616/facsimile.pdf (tilgået 19. oktober 2021)

Anvendt udgave: Under vor sidste Krig

et Vindue ud i den lille Have, kom lykkelig uden om alle Skildvagter og befandt mig snart paa Landevejen til Ribe. Regnen strømede ned, saa jeg til sidst tog min Tilflugt til en Kro, Regnen tog af, og jeg var saa heldig at komme til at køre med en Bondevogn, der skulde til Ribe. Da det imidlertid ikke var min Hensigt at tage derhen, men til Vester Vedsted, bøjede jeg fra Landejen og vandrede ad nogle Biveje til Landsbyen. Jeg var atter her saa heldig ingen Soldater at møde og tog ind i Kroen. Jeg så nu en Del anstændigere ud, havde lagt Bagersvende-Kostymet og aabenbarede mig i hvide Bukser og Straahat, en stor Regnkappe, en tyk, ulden Vinterfrakke og et Par Tøjsko, unægtelig en underlig Klædedragt for en Turist, som jeg nu gik for. Af Navn kendte jeg Pastor S. og besluttede at gaa til ham for at bede om Raad og Vejledning til at udføre min Plan: at gaa til Manø og derfra til Fanø. Jeg traf Præsten hjemme, og i hans Studerekammer fortalte jeg ham, hvad jeg vilde. Han bad mig følge sig, og vi gik op paa Kirkegaarden, hvorfra man har Udsigt over Vesterhavet.

Manø er en lang, smal Ø omtrent en Mil fra Fastlandet, men i Ebbetiden er Vandet saa lavt, at man kan gaa eller vade der over ad en bestemt Vej, der er mærket med Riskoste, men Windischgrätz-Drøner med lange, hvide Kapper og Hjelme, der blinkede i Sollyset, medens de red frem og tilbage langs Stranden, viste hvor omhyggeligt Østerrigerne bevogtede Overgangsstedet. «Der ser De, hvorledes Forholdene er,» sagde Præsten, «navnlig i de sidste Dage er Vagterne bleven fordoblede, og den ene Vogn fuld af

Soldater og Officerer fra Ribe kommer efter den anden, man har nemlig set Røgen af Hammers Kanonbaade og de befrygter en Landgang. De kan være glad, at De uhindret er sluppen her ud, thi der holdes et skarpt Øje med alle fremmede. Saa vidt jeg véd, gives der imidlertid en anden Vej til Øen, som de gamle Folk i Byen véd Besked om, og som ikke bliver bevogtet, muligvis De paa den Maade kan komme bort. Vi gik tilbage til Præstegaarden, og Præsten overgav mig til sin Familie, medens han gik ud for at skaffe Oplysninger. Snart kom han imidlertid tilbage. En gammel Bonde, Peter M., der boede tæt ved Præstegaarden, kendte den anden Vej. Præsten mente, at det var bedst, jeg gik ned til ham og talte med ham. Peter M. fortalte mig da, at den anden Vej var betydelig længere end den almindelig brugte, og det vilde blive et altfor voveligt Forsøg at gøre for mig, da jeg maatte begive mig paa Vej om Natten og alene, ingen fra Byen vilde gaa med mig, ikke af Frygt for Fjenden, da de let kunde komme bort, men fordi de ikke kunde komme tilbage igen. Medens vi talte sammen, saå vi to Dragoner komme ud fra Kroen. Peter M. spurgte, om jeg havde været der; da jeg bejaede det, svarede han: «Død og Pine, det er en gal Historie, Manden er en ivrig Hjemmetysker, der er Spion for Fjenden, og fremmede er det aldeles ikke tilladt at komme hertil i disse Dage.» Dragonerne red lige op til Præsteboligen, fem Minutter efter kom de ud derfra og red lige ned mod M.'s Hus. «Nu gælder det Dem,» sagde han, og i et Nu fik han mig op paa

Løftet, ned i en Kiste med Lærred, dette oven paa mig, og der laa jeg da forberedt paa, som Gustav Vasa, at blive stukken med en Klinge. Jeg hørte Hestehovene klapre paa Stenbroen udenfor Huset og laa i stærk Spænding og ventede paa hvad der nu skulde gaa for sig. Imidlertid hørte jeg dem kort efter ride bort, og M. befriede mig af mit Fængsel. Dragonerne skulde paa Strandvagt og havde tiggert Flask, det var det hele. Om Aftenen kom Peter H. hen til os og vi tre holdt Krigsraad, som faldt ud til, at Peter H. om Natten vilde følge mig ned over Heden, forbi Ribe til Haderslev Landevej, og jeg vilde saa forsøge min Lykke paa Slesvigs Østkyst. Som sagt, saa gjort, jeg sov et Par Timer hos M., noget efter Midnat kom Peter H. og hentede mig, fulgte mig over Heden, saa at jeg stødte til Haderslev Landevej ved Skærslevmølle, hvorfra jeg fortsatte min Vej ad Gram til. Det var en meget varm Dag og temmelig anstrengende med en stor Regnkappe, som Solstrålerne havde opvarmet, saa jeg næppe kunde taale at holde Haanden paa den, at vandre ad den temmelig sandede Vej. I Kroen i Gram fik jeg den første danske Avis i Haanden, et Eksempplar af «Berlingske Tidende», og læste: «Frivillig, menig Nr. 157, N. N., haardt saaret og falden.» Det er med en egen Følelse, man læser om sit eget Dødsfald; det viser ligeledes, at man ikke altid kan stole paa «Berlingske».

Her midt i Slesvig var det, som om der slet ingen Krig var, ingen Soldater saås, og alting var fredeligt og roligt. Fra Gram gik jeg til Østerlinnet, den gamle Præstefrue faldt mig om Halsen, kyssede mig